

KRISTITYN VAELLUS XX

John Bunyan

(nettikuva)

JOHN BUNYAN Teh. VHn

John Bunyan oli kristillinen saarnaaja ja kirjailija. Hänet tunnetaan ennen kaikkea teoksestaan Kristityn vaellus, joka on tunnetuin kristillinen allegoria. [Wikipedia](#)

Syntyi: 1628, [Elstow, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

Kuoli: 31. elokuuta 1688, [Snow Hill, Lontoo, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

MATKAMIEHET KULKEVAT KUOLEMAN VIRRAN YLI

Siihen aikaan, kuten unessani näin, he olivat ehtineet Lumotun Maan ylitse ja **tulivat Ihanalle Maalle** (Jes.62:4-12; Kork.V.2:10-12), jonka ilma on suloinen ja virkistävä. Koska tie käy suoraan sen halki, he vilvoittelivat siinä jonkin ajan. Siellä he kuulivat alati lintujen laulua ja näkivät joka päivä kukkien puhkeavan kedolla. He kuulivat myös toukomettisen äänen metsässä. **Siinä maassa paistaa aurinko yöt ja päivät.** Sentähden se maa on Kuoleman Varjon Laakson tuolla puolella sekä ulkopuolella jättiläisen Epätoivon valtapiirin. Tästä maasta ei voinut edes nähdä Epäilyksen linnaa, mutta sen sijaan täältä näkyi se kaupunki, mihin he olivat menossa. Täällä he myös kohtasivat eräitä sen asukkaita, sillä Loistavat Enkelit käyskentelivät tavallisesti tässä maassa, koska se oli **Taivaan rajalla**. Kihlaus Yljän ja Morsiamen uudistettiin täällä. Ja Jumala iloitsi heistä, niin kuin ylkä iloitsee morsiamestaan. Heiltä ei puuttunut täällä jyviä eikä viiniä, sillä tässä maassa he saivat yllin kyllin sitä, mitä he olivat koko matkan etsineet. He kuulivat tänne laulua kaupungista, kuulivat korkealla äänellä lausuttavan: **Sanokaa Siionin tyttärille, katso, sinun autuutesi tulee! Katso Hänen palkkansa on Hänen mukanansa!** Kaikki maan asujaimet nimittivät heitä täällä pyhäksi kansaksi, Herran lunastetuiksi, valtituiksi. Tässä maassa kulkiessaan heillä oli enemmän riemua kuin niillä seuduilla, jotka

olivat kauempana valtakunnasta. Lähestyessään kaupunkia he näkivät sen selvemmin. Se oli rakennettu helmistä ja kalliista kivistä ja **kadutkin oli päällystetty kullalla**. Kristitty tuli sairaaksi nähdessään sen luonnollisen kirkkauden, mikä lisääntyi auringon säteitten heijastuessa siihen. Toivorikaskin sai samanlaisia oireita. Siinä he siis hetken makasivat itkien kivusta sekä lausuen: **Jos löydätte minun Armaani, niin sanokaa, että minä olen sairas rakkaudesta.**

Mutta kun he olivat vähän vahvistuneet, he voivat paremmin kestää kipua ja käydä eteenpäin. Niin he lähestyivät lähestymistään kaupunkia, ja puutarhat, viinitarhat ja puistot ympäröivät heitä ja niiden portit avautuivat tielle päin. Heidän tullessaan niille paikoille seisoivat puutarhuri tiellä. Hänetä matkustajat kysäisivät: Kenen omia nämä ihanat viinitarhat ja puistot ovat? Hän vastasi: **Ne ovat Kuninkaan omia. Hänen omaksi ilokseen sekä matkustajien virvoitukseksi istutettuja.** Puutarhuri vei heidät sisälle viinitarhaan ja kehoitti heitä virvoittamaan itseänsä sen herkuilla (5. Moos. 23:24). Hän näytti heille myös Kuninkaan lehtikujat ja lehtimajat, joissa hän tapasi virkistäytyä. Siellä he viipyivät yön ja nukkuivat.

Nyt näin **unissani**, että he puhuivat enemmän unissansa kuin muulloin koko matkalla. Kun sitä mietiskelin, niin puutarhuri sanoi minulle: Miksi sitä ihmettelet? Sen vaikuttaa näitten viinitarhojen rypäleiden laatu: **”Viini, joka helposti valahtaa rakkaaseeni ja kostuttaa nukkuvien huulet”** (Kork.V.7:9).

Sitten näin heidän herättyänsä valmistautuvan lähtemään kaupunkiin. Mutta kuten sanoin, auringon valon heijastus kaupungista (sillä se on puhtaasta kullasta (Ilm.21:18) oli niin sanomattoman kirkas, etteivät he vielä voineet katsella sitä paljain silmin, **vaan sitä varten tehdyn kojeen avulla** (2. Kor.3:18). Näin myös, että heidän edetessään heidät kohtasi kaksi miestä, **joitten puku loisti kuin hehkuva kulta ja kasvot kuin valkeus.**

He kysyivät matkamiehiltä, mistä he tulivat. Nämä vastasivat heille. Sitten he kysyivät, missä he olivat olleet yötä, mitä vaikeuksia, vaaroja, lohdistusta ja huvia he olivat matkalla kokeneet, ja matkamiehet kertoivat.

Silloin loistavat miehet sanoivat heille, että **heillä oli jäljellä voitettavana kaksi vaikeutta ennen kuin tulivat kaupunkiin**. Kristitty tovereineen pyysi näitä miehiä tulemaan mukanaan. He lupasivat. Mutta, he sanoivat, teidän täytyy saavuttaa päämääränne oman uskonne avulla. He kulkivat siis – niin unessani näin – yhdessä kunnes kaupungin portit tulivat näkyviin.

Edelleen näin, että heidän ja portin välillä oli virta, jonka ylitse ei ollut mitään siltaa – ja virta oli syvä ja leveä. Tämän virran nähtyään matkamiehemme kovin hämmästyivät, mutta heidän seurassaan olevat miehet sanoivat: **Teidän täytyy kahlata sen lävitse, muutoin ette pääse portille.**

Matkustajat kysyivät, **eikö ollut mitään muuta tietä portille**. Siihen loistavat miehet vastasivat: On kyllä, mutta sitä ei ole maailman alusta alkaen sallittu useampien tulla kuin kahden, nimittäin **Eenokin ja Eliaan**, eikä sallita vastedeskään ennen kuin viimeinen pasuuna soi.

Silloin matkustajat, varsinkin Kristitty, tulivat alakuloisiksi ja katselivat joka taholle, mutta ei ollut mitään tietä, jonka avulla he olisivat voineet välttää virtaa. He kysyivät silloin, oliko virta kaikkialla yhtä syvä. Miehet vastasivat kieltävästi. Mutta he eivät kuitenkaan voineet heitä auttaa. Sillä, he sanoivat, **virta on syvämpi ja matalampi aina sen mukaan kuinka te uskotte Taivaan Kuninkaaseen.**

Sitten he valmistautuivat astumaan virtaan. Kristitty alkoi heti vajota ja huutaa hyvälle ystävälleen Toivorikkaalle. Hän huusi: Minä vajoan syviin vesiin; **kaikki sinun kuohusi käyvät minun ylitseni**. Sela.

Silloin toinen vastasi: Ole hyvässä turvassa, veljeni: **Minä tunnen sen pohjan, se on luja**. Kristitty taas lausui: Voi, ystäväni, **kuoleman tuskat ovat minut piirittäneet**, minä en saa nähdä maata, jossa rieska ja hunaja vuotavat.

Samalla suuri pimeys ja kauhistus valtasi Kristityn, niin ettei hän voinut nähdä eteensä. Pitkäksi aikaa hän lisäksi menetti niin tajuntansa, ettei voinut muistaa eikä puhua niistä monista virvoituksista, joita he olivat matkalla saaneet kokea. Kaikki hänen sanansa ilmaisivat mielen kauhistusta ja sydämen pelkoa siitä, että **hän kuolisi virrassa eikä koskaan saapuisi**

kaupungin portille. Tässä myös, kuten sivustakatsoja saattoi huomata, häntä suuresti vaivasivat hänen tekemänsä synnit, sekä ne, jotka hän oli tehnyt matkalla ollessaan, että aikaisemmat. Häntä ahdistivat myös pahojen henkien ja aaveitten näkeminen. Sitä hänen sanansa yhä uudestaan ilmaisivat.

Toivorikkaalla oli siis kyllin tekemistä pitää veljensä päätä veden päällä; joskus Kristitty vaipuikin veden alle, kunnes tuokion kuluttua taas kohosi pinnalle puolikuolleenena.

Toivorikas koetti lohduttaa häntä sanoen: Veli, minä näen portin ja sen luona seisovat miehet ottamassa meitä vastaan.

Mutta Kristitty vastasi: **He odottavat sinua; sinä olet ollut täynnä toivoa** siitä asti kuin tulin sinut tuntemaan.

Niin sinäkin, Toivorikas vastasi.

Voi, rakas veljeni, Kristitty sanoi, jos tilani olisi oikea, Hän tulisi nyt minua auttamaan, mutta syntieni tähden Hän on saattanut minut paulaan ja jättänyt siihen.

Silloin Toivorikas sanoi: Veljeni, olet aivan unohtanut sen lauseen, jossa sanotaan: **”Sillä he ovat vaivoista vapaat kuolemaan asti, he ovat voimakkaat ja lihavat, eivät he koe muitten kuolevaisten tuskia, eikä heitä vaivata niin kuin muitä ihmisiä”** (Ps.73:4,5). Nämä vaivat ja murheet, joitten läpi sinun täytyy käydä näissä vesissä, eivät ole merkinä siitä, että Jumala olisi sinut hylännyt, **vaan ne on pantu koettelemaan, tahdottko muistaa, mitä olet tähän saakka saanut kokea Hänen hyvydestänsä, ja haluatko tuskan hetkelläkin panna elämäsi turvan Häneen.**

Sitten näin unessani, että Kristitty hetkiseksi jäi syviin mietteisiin. Toivorikas lausui hänelle vielä: Ole hyvässä turvassa, Jeesus Kristus parantaa sinut. Sen kuullessaan Kristitty huudahti kuuluvalla äänellä: **Oi, nyt näen Hänet jälleen ja Hän sanoo minulle: ”Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota”** (Jes.43:2). Molemmat saivat nyt rohkeutta ja vihollinen oli sen jälkeen ääneti kuin kivi, aina siihen

asti kunnes he olivat päässeet virran ylitse. **Kristitty tunsu pian pohjan jalkojensa alla ja loppumatka virrasta oli aivan matalaa.** Siten he pääsivät virran ylitse.

Virran rannalla, se toisella puolella, he näkivät uudestaan nuo kaksi loistavaa miestä, jotka odottivat heitä siellä. Kun matkaajat olivat nousseet virrasta, he tervehtivät näitä tulokkaita sanoen: Me olemme palvelevia henkiä, lähetettyinä palvelemaan niitä, jotka saavat autuuden periä. Yhdessä he sitten menivät porttia kohden.

Nyt on huomattava, että kaupunki oli korkealla vuorella, mutta matkamiehet nousivat vuorta helposti, **sillä nämä kaksi miestä kannattivat heitä kainaloista.** He olivat sitä paitsi jättäneet kuolevaisen verhonsa virtaan; sillä vaikka he niihin pukeutuneina astuivat veteen, he nousivat vedestä ilman niitä. Siitä syystä he kulkivat notkeasti ja nopeasti, vaikka **kaupungin perustus oli pilven yläpuolella.** He kohosivat ilmapiirin lävitse, puhellen suloisesti käydessänsä, iloitsivat siitä, että olivat päässeet turvallisesti virran poikki, sekä siitä, että heillä oli niin hyviä tovereita auttajinansa.

Loistavien henkien kanssa he keskustelivat sen paikan kirkkaudesta, jota he nyt lähestyivät. Nämä sanoivat heille, että sen kirkkaus oli kielin kertomaton. Siellä, he sanoivat, on Siionin vuori, taivaallinen Jerusalem, lukematon paljous enkeleitä ja täydellisten vanhurskaiden henkiä (Hebr.12:22-24). Te olette nyt menossa, he lausuivat, Jumalan paratiisiin, jossa saatte nähdä elämän puun, syödä sen lakastumattomia hedelmiä ja sinne tultuanne teille annetaan valkeat vaatteet ja saatte joka päivä kävellä ja keskustella Kuninkaan kanssa iankaikkisesti (Ilm.2:7; 3:4,5; 22:5). Ette siellä tule näkemään sitä, mitä näitte maan alhaisuudessa, nimittäin surua, sairautta, ahdistusta ja kuolemaa. Sillä entiset ovat menneet (Jes.65:16,17). Nyt olette menossa Abrahamin, lisäkin, Jaakobin ja profeettain luokse, miesten, jotka Jumala on ottanut pois tulevasta pahasta ja jotka nyt lepäävät vaivoistansa kukin vaeltaen vanhurskaudessa.

Matkamiehet kysyivät silloin: Mikä on meidän tehtävämme pyhässä paikassa? Heille vastattiin: Siellä te saatte lohdutuksen kaikesta vaivastanne, saatte iloa kaikesta murheestanne; saatte niittä, mitä olette kylväneet, nimittäin kaikkien rukoustenne, kyyneltenne ja matkalla kuninkaan tähden kokemienne kärsimysten hedelmät (Gal.6:7,8). Siinä paikassa saatte kultakruunut ja voitte iloita Korkeimman Pyhän alituisesta näkemisestä; sillä **siellä saatte nähdä Hänet, sellaisena kuin Hän on** (1. Joh.3:2). Siellä myös tulette lakkaamatta palvelemaan kiitoksella ja ylistysvirsillä Häntä, jota niin halusitte palvella maailmassa, vaikkakin suuressa vaivassa lihanne heikkouden tähden. Silmänne siellä iloitsevat Korkeimman näkemisestä, korvanne kuullessaan Hänen suloisen äänensä. Siellä myös uudelleen saatte nauttia ystävienne seuraa., jotka ovat menneet sinne ennen teitä, ja siellä saatte ilolla vantaan ottaa jokaisen, joka tulee pyhään paikkaan teidän jälkeenne. Siellä teidät myös kruunataan kunnialla ja majesteettiudella, ja saatte ajaa vaunuissa, jotka ovat soveliaat kunnian Kuninkaan seuran. Kun Hän istuu tuomioistuimella, te istutte Hänen sivullansa. Kun Hän tuomitsee väärintekijät, olkoot ihmisiä tai enkeleitä, teidänkin äänenne kuuluu siinä tuomiossa, sillä he olivat Hänen ja samalla teidän vihollisianne. Te saatte palata Hänen kanssaan kaupunkiin pasuunan soidessa, ja **olla aina Hänen seurassaan** (1. Tess.4:13-17; Juuda 14,15; Dan.7:9,10; 1. Kor.6:2,3).

Kun he täten lähenivät porttia, katso, osa taivaallisesta sotajoukosta tuli heitä vastaan. Heille olivat nämä kaksi Loistavaista kertoneet asian, sanoen: nämä miehet ovat rakastaneet Herraa maailmassa ollessaan ja luopuneet kaikesta Hänen pyhän nimensä tähden. Hän on lähettänyt meidät heitä noutamaan, ja me olemme tuoneet heidät tähän saakka haluamallaan tiellä, jotta he tulisivat iloiten sisään katselemaan Lunastajansa kasvoja. Silloin taivaallinen sotajoukko huusi suurella äänellä sanoen: **"Autuaat ovat ne, jotka ovat Karitsan hääaterialle kutsutut"** (Ilm.19:9). Silloin tuli myös useita loistavan valkeisiin vaatteisiin pukeutuneita Kuninkaan soittajia heitä vastaan, ja taivaatkin kaikuivat heidän soitostaan. Nämä soittajat toivottivat riemuhuudoin ja torven

toitotuksin Kristityn ja hänen toverinsa kymmentuhatkertaisesti tervetulleiksi maailmasta.

Sitten he ympäröivät heidät joka puolelta, jotkut kulkivat edellä, jotkut jäljessä, toiset oikealla puolella, toiset vasemmalla yhä soittaen suloisia säveleitä niin että niille, jotka voivat sitä katsella, tämä näky oli ikään kuin taivas olisi tullut heitä vastaanottamaan. Näin he etenivät yhdessä, ja koko ajan vastaanottajat katseillansa ja liikkeillään osoittivat Kristitylle ja hänen veljelleen, kuinka tervetulleita he olivat heidän seuraansa ja millä ilolla he tulivat heitä kohtaamaan. Nämä kaksi miestä olivat jo ikään kuin taivaassa ennen kuin he tulivat sinne sisälle, niin ihastuneita he olivat enkelien näkemisestä ja heidän ihanasta soitostaan.

Silloin he näkivät kaupungin itsensä, ja heistä tuntui siltä kuin kaikki kellot siellä olisivat soineet heille tervetuliaisiksi.

Mutta ennen kaikkea heidän sydämensä syttyi palamaan heidän ajatellessaan iloa, että **he nyt saisivat asua sellaisessa seurassa iankaikkisesti**, niin ettei mikään kieli tahi kynä voi näin kirkastettua riemua kuvata. Niin he saapuivat portille.

Portin päällä oli kultakirjaimin kirjoitus: **”Autuaat ovat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin”** (Ilm.22:14). Silloin näin, että Loistavat enkelit käskivät heidän kolkuttaa portille. Kun he niin tekivät niin **Elias, Eenok ja Mooses** ja eräät toiset katsoivat ylhäältä muurin ylitse, ja niille sanottiin: **Nämä matkamiehet ovat tulleet Turmeluksen kaupungista rakkaudesta tämän paikan Kuninkaaseen.** Silloin matkamiehet antoivat kumpikin **vakuuskirjansa**, jonka olivat **saaneet tien alussa**. Ne vietiin Kuninkaalle, joka luettuaan ne kysyi: missä miehet ovat? Kun hänelle vastattiin: he seisovat portin ulkopuolella odottaen, niin hän käski avata portin, **”vanhurskaan kansan käydä sisälle, joka uskollisena pysyy”** (Jes.26:2).

Nyt näin unissani näiden kahden miehen menevän portista sisään. Ja katso, **kun he astuivat sisälle, he muuttuivat, ja heidän ylleen puettiin kullalle hohtavat vaatteet.** Siellä oli myös heitä vastassa niitä, jotka

antoivat heille harput ja kruunut, harput, jotta he niillä ylistäisivät ja kruunut kunnian merkeiksi. Sitten kuulin unissani kaupungin kellojen jälleen soivan, ja heille sanottiin: ”astukaa iloon” (Matt.25:23). Kuulin myös miestensä itsensä laulavan korkealla äänellä: ”**Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti**” (Ilm.5:13).

Juuri kun portit avattiin näin miesten astuvan sisälle ja minä katsoin heidän jälkeensä ja katso, kaupunki loisti kuin auinko; **kadutkin oli kullalla laskettu** ja niillä kulki lukuisa joukko, joilla oli kruunut päässä, käsissä palmut sekä kultaiset harput, joilla he ylistivät.

Siellä oli myös monia, joilla oli siivet ja he huusivat alati toisillensa: ”**Pyhä, Pyhä, Pyhä on Herra!**”

Silloin portit suljettiin.

Näyn nähtyäni olisin toivonut olevani yksi heistä.

Tarkatessani tätä kaikkea jännittyneenä satuin kääntymään ja näin **Taitamattoman** tulevan virran reunalla sekä **pääsevän nopeasti ylitse ilman puoltakaan sitä vaivaa, mikä kahdella edellisellä mihellä oli ollut. Silloin sattui nimittäin rannalla olemaan lauttamies nimeltään Turha Toivo**, joka meloi hänet veneessä ylitse. Hänkin siis, kuten toiset, nousi vuorta ylös porttia kohden. Mutta hän kulki yksinänsä. Eikä häntä tullut kukaan vastaan rohkaisemaan.

Tultuaan portille hän katsoi siinä olevaa kirjoitusta, ja alkoi kolkuttaa **luullen pian pääsevänsä sisälle.** Mutta miehet, jotka katsoivat yli muurin, kysyivät: Mistä tulet ja mitä tahdot? Hän vastasi: **Minä olen syönyt ja juonut Kuninkaan kanssa ja hän on opettanut meidän kaduillamme.** He kysyivät hänen **vakuuskirjaansa**, jotta saisivat näyttää sen Kuninkaalle. Hän kopeloi povensa, **mutta ei löytänyt.** He sanoivat silloin: Eikö sinulla ole? Mutta hän ei vastannut heille sanaakaan. He veivät sanan Kuninkaalle; mutta **Hän ei tahtonut tulla häntä katsomaan**, vaan käski

niiden kahden Loistavan enkelin, jotka olivat saattaneet Kristittyä ja Toivorikasta, **mennä sitomaan Taitamattoman käsistä ja jaloista sekä viemään hänet pois**. He ottivat siis hänet, kantoivat ilmassa olevalle ovelle, minkä oli nähnyt vuoren kyljessä, ja **heittivät siitä sisälle**. Silloin näin että Taivaan portiltakin vei tie helvettiin yhtä hyvin kuin Turmeluksen kaupungistakin. Sitten heräsin ja katso, se oli uni.

John Bunyan, Kristityn vaellus, ss,177-185.

**SIUNATTUA
PÄÄSIÄISTÄ
TOIVOTTA
KRISTALLIVIRTA**

1. *Kristallikirkkaan virran kirkkaan rantaa, valkeat joukot riemuin käy. Palmuja voiton laulain kantavat he, Kyyneltä yhtään siellä ei näy. Sinne mä kaipaun joukkoon autuaiden, Luo Jeesuksen ja enkelten.*

2. *Alhoissa maan nyt kuljen vielä, Taipale jalkaa uuvuttaa. Kristallivirran kaukaa välkkyvän nään, Katseeni sinne kiiruhtaa. Rannalla sen on ihmeinen elonpuu, kalvosta virran heijastuu.*

3. *Siellä saan nähdä kasvot Herran, Kirkkaudessa, loistossaan. Silloin en muista kyynelpolkujani, Häntä kun yksin katson vaan. Oi, Jeesus johda, kannan, vie perille. Kristallivirran rannalle.*

4. *Siellä mä uusin kielen kiitän, Helkkyen siellä kannel soi. Kauas on jääneet päivät taisteluni, Herra kun kaiken uudeksi loi. Elämän virran kirkkaan äyräillä saan Yhtyä lauluun valtavaan.*